

To je imelo slabe posledice za Ivana. Zato je tudi vidno nazadoval. Kadar so prišli oče k njemu, vselej jih je prosil denarja. Vrhutega je naredil še med mesecem pri gosposlinji dolg.

Očetu se je začelo to čudno zdeti; zato vpraša nekoč Tončka, čemu vendar potrosi Ivan toliko denarja. Ta je prišel v zadrego. Da bi brata zatožil, se mu je zdelo grdo. A na drugi strani bi bilo spet greh, očetu zamolčati kaj slabega. Zato pové očetu, da gre včasih malo v goštilno. Oče je bil zaradi tega zelo nejevoljen.

A kako ga je srce zbolelo, ko Ivana nato opomni, in mu ta odgovori; „Kaj mislite, da bom vedno doma! Saj nisem več otročaj!“

(Konec prih.)

Takega botra pa že ne . . .!

Soharjev Janko je bil še pritlikavec, saj je hodil sto-
sprav prvo leto v šolo. Napredoval je tam prav dobro in se pripravljaj z veseljem tudi za sv. birmo, ki bi imela biti to leto v domači župniji. Zadnje ure tega uka so že prihajale in jelo se je ugibati o izvolitvi birmskega botra.

Nekega popoldne je bil Janko z očetom pri sosedu kovaču.

„Hej, Janko, hej!“ vzradosti se hipoma gostobesedni sajasti kovač, ko mu je že pošlo drugo govorjenje, „kdaj bode vendar konec tvojega uka in kdaj ti pojdem za botra?“

„Vi že nikdar ne!“ oglasi se v skrbeh Janko.

„Da te hencej!“ povzame kovaš in oplazi s kladivom po železu, da se je Janko že ustrašil, „zadnjič si bil obakrat zadovoljen z menoj, a zdaj bi se pa že rad skrhal, mož beseda!“ — „Kaj ne, oče!“ povzame po kratkem prenehljaju, pomenljivo pogleda očeta, za tem pa se zopet sreča z Jankovim pogledom.

„Vas ne in ne!“ zanikuje zopet Janko.

„I, zakaj ti neki ne ugajam?“ čudi se na to prisiljeno kovač. „Glej, ta samokolnica, ki leži okovana v kovačnici, je nova in dokaj velika, da te popeljem

ž njo doli v vas k birmi. Malo res cvili in škriplje, toda se ji bodeš že privadil; oj, to bode drčala po našem klancu. Spredaj pa privežem kravji zvonec, da naju slišijo ljudje in se umikajo. Podaril ti bodem tudi nekaj, povrhu pa še velik tolar iz lubja; kaj mi še hočeš več!“

„Vi stric ste prečrni!“ brani se Janko boječ, da mu oče res kovača vzamejo za botra.

„Kaj, črn v delavnik!“ govoriči kovač, „saj bomo imeli birmo v nedeljo, ko sem lepo umit in praznično oblečen, v zelenem telovniku, z lepim koroškim klobukom na glavi, s težko široko verižico in na nji pripetim šmarnim tolarjem in srebrno uro. Moj pogled pa tudi nekaj izdá! Pomisli, ako ti grem jaz za botra, se ti ni treba bati škofa; ako pa ne, ogrnili te bodo škof čez hrbet s tisto veliko, zakrivljeno palico, ki jo nosi za njimi neki gospod, da ti bo tri dni tema pred očmi! Poprej ti bodo celó še oči zavezali z nekim trakom, da ne boš videl ubežati; jaz bi ti ga tudi zavezal, a le čez čelo; sploh pri meni se te bodo škof komaj dotaknili.“

Med tem je prignal županov hlapec* zbosenega konja, ujel na uho zadnje besede in jel Jankotu prigovarjati za kovača. Nato pa je podkovanje konja pregnalo kovaču hudomušnost in tudi hlapca zmotilo; a Janku se je zdelo, kot da je rešen nekakih verig.

Ko sta stopala z očetom proti domu, ponovil je zopet Janko svojo nezadovoljnost s stricem kovačem, češ: tacega botra pa že ne . . .

„Tega ali nobenega!“ dejali so resno oče in so ostali pri tem modro še celi dolgi teden, na občno zadovoljnost domačih. Zadnji dan so mu še-le napisali priimek in krstno ime župana kot botra, da je je ponesel v šolo.

Ko je prišel dan sv. birme, so ga peljali mati k županu. Tam ga je videl županov hlapec in nagajivo povprašal: „Kje pa imaš kovača?“ „Tacega botra pa že ne . . .!“ zamrmral je nekako užaljen Janko.

Drugi dan pa je pravil, da mu je šlo pri birmi prav dobro in je dobil mnogo lepih daril; a Bog vé, kako bi bilo, ko bi mu jo vezal nerodni in umazani kovač.

